

som sagt, har fundet det unyttigt, idet Flertallet har været uimodtageligt for al Tale om denne Side af Sagen.

Jeg skal derfor gaa over til at omtale det af Flertallet stillede Ændringsforslag. Det er jo et Forslag, der kan blive af indgribende Betydning for Loven i visse Retninger, og som i flere Retninger kan forandre hele Lovens Karakter. Dette Ændringsforslag er jo ikke Venstres Opfindelse, men maa sikkert tilskrives Agrarerne. Der er jo fra Agrarernes Side rejst en hidsig Agitation for Gennemførelsen af Skattelovene, det har jo set saaledes ud for Agrarerne, som om det var det eneste saliggørende, det eneste, der var værd at leve for i dette Liv at faa disse Skattelove gennemførte. Men efterhaanden som Tiden er gaaet, og man er kommen til at se mere nøgternt paa Sagen, er man kommen i Tanker om, at det vist ikke var saa rart alligevel at faa disse Love gennemførte, som det kunde se ud, det vilde sikkert blive en meget stor Skuffelse for de allerfleste Mennesker, og jeg tror, at de, der havde raabt højt op om at faa disse Love gennemførte, ere dem, der ere blevne mest kede af at faa dem gennemførte i den foreliggende Skikkelse. Derfor har man maattet finde paa noget nyt, og det, man saa har udspekuleret, er den Ændring, der nu er foreslaaet fra Venstres Side. Tanken kom oprindelig frem oppe i Landstinget. Der var to Medlemmer deroppe, nemlig den 1ste Landstingsmand for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg) og den 5te Landstingsmand for 7de Kreds (Rottbøll), der stillede et Ændringsforslag i Fjor, som gik i samme Retning som det Forslag, Venstre nu har stillet til Lovforslaget. Men det kom meget forsigtigt frem, egentlig slet ikke som en Ændring, kun som en Antydning i Betænkningen, og ledsaget af en ganske kort Motivering, og saa meddelte man, at man havde stillet dette Forslag i Udvalget, men — hed det sig — dette Forslag fandt ingen Tilslutning fra nogen Side, intet Parti vilde kendes ved det, hverken Højre eller Venstre eller Moderate deroppe vilde have noget med Forslaget at gøre, skønt det, som det den Gang blev antydet af de førnævnte Landstingsmænd, var langt mere beskedent end det Forslag, man nu forelægger for os i Dag. Det var egentlig ogsaa langt klarere og tydeligere end det Forslag, der nu foreligger, idet det fastsatte bestemte Regler for, hvorledes man tænkte sig, at det ny Overskud skulde fordeles. Man tænkte, at

det skulde ske paa den Maade, at Kjøbenhavn skulde have 15 pCt., Købstæderne 17, Handelspladserne 2, Amtskommunerne 25 og Sognekommunerne 41 pCt.

Man ser altsaa, at det var et langt beskednere Forslag, det gik ikke i den Grad ud paa at flaa Købstæderne som det Forslag, der nu foreligger, men dog fandt dette Forslag ikke Tilslutning fra nogen Side, og maaske det var af den Grund, at det var altfor beskedent, at det ikke tog haardt nok fat paa Købstadbefolkningen. Naar jeg siger, at det ikke fandt Tilslutning fra nogen Side, er det i Grunden ikke rigtigt, der var et eneste Medlem i Landstinget, som knæsatte dette Forslag, men det er et Medlem, som staar uden for alle Partier, egentlig en Slags Overagrار her i Landet. Han udtalte den Gang, da Forslaget var til Behandling i Landstinget, følgende Ord, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse: „Det er min Overbevisning, at netop dette til Syvende og sidst vil blive den Redningsplanke, der vil komme til at bære disse store Skattereformer frem gennem Tingene“, og det er sikkert rigtigt, hvad det ærede Medlem udtalte der, han har profeteret rigtigt, at det er ad den Vej, Skattelovene skal frelses, det er Redningsplanken, der skal føre dem frelst gennem den Brænding, hvori de saa længe har befundet sig. De Ord, som dette ærede Medlem udtalte til Fordel for dette Ændringsforslag, have nu ligget hen og spiret i Venstres Hjerter et halvt Aars Tid, og nu vokse de op og bære denne rigelige Frugt, som vi se af det foreliggende Forslag.

Jeg skal nu nærmere gaa ind paa dette Forslag. For det første vil jeg udtale om Formen af Forslaget, at det er i høj Grad uklart og taaget. Den ærede Ordfører sagde om den Betænkning, jeg har afgivet, at den ikke var tydelig, og han mente, at det var min Pligt som Mindretal at skrive tydeligt, saaledes at enhver kunde forstaa det. Ja, det er naturligvis en Pligt, som vi alle have, men hvor det særlig gælder om at skrive tydeligt, er ikke saa meget i en Betænkning som det er i selve Lovforslagene, der synes jeg, at det først og fremmest gælder om at være klar og tydelig. For øvrigt vil jeg sige, at den Betænkning, jeg har affattet, er saaledes, at enhver, der kan læse, ogsaa kan forstaa den, den kan ikke misforstaas, og det, den ærede Ordfører vilde lægge ind i den, ligger slet ikke i det, jeg har skrevet. Men derimod vil jeg sige, at det Ændringsforslag, som Flertallet har stillet,